

DLHOOČAKÁVANÉ POKRAČOVANIE SVETOVÉHO
BESTSELLERU ŽELEZNÁ VDOVA

XIRAN JAY ZHAO

NEBESKÍ
TYRANI

NEBESKÍ TYRANI

XIRAN JAY ZHAO

NEBESKÍ TYRANI

slovarť

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training
artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790). This edition published by arrangement
with Tundra Book Group, a division of Penguin Random House Canada Limited

Text copyright © 2024 by Xi Ran Zhao

Cover art copyright © 2024 by Ashley Mackenzie

Mecha illustrations copyright © 2023 Setodra

Translation © Gabriela Račková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6590-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Xiran Jay Zhao: Heavenly Tyrant*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Tundra Books, an imprint of Tundra Book Group, a division of Penguin Random
House of Canada Limited, Kanada 2024, preložila Gabriela Račková.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 149102/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

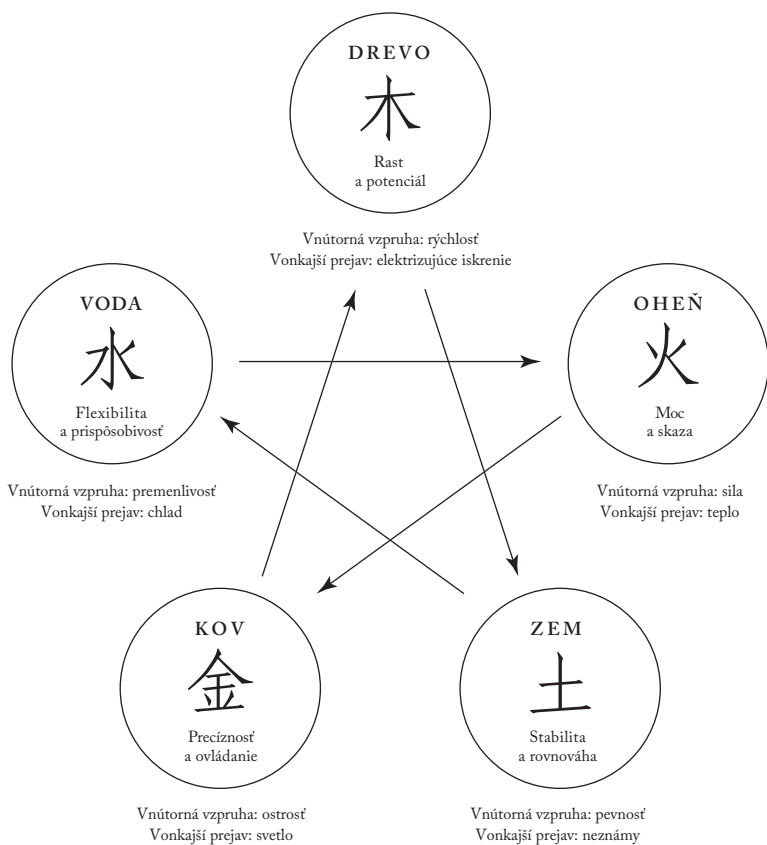
Venujem Ťin Čchiouovej, Rose Luxemburgovej,
Thomasovi Sankarovi, Salvadorovi Allendemu
a ďalším, ktorí prišli pred nimi.
Ako aj tým, čo prídu po nich.

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Upozorňujem, že táto kniha obsahuje násilie a zneužívanie, telesné hrôzy, masové vraždy, toxické vzťahy, diskusie o reprodukčnom nátlaku, narážky na sexuálne zneužívanie v detstve a odkazy na potraty, domáce násilie, sexuálne útoky a samovraždy.

Hoci je inšpirovaná postavami a udalosťami z celej čínskej histórie, táto kniha nie je historickou fikciou, historickou fantasy ani alternatívnou históriou, ale futuristickým príbehom zasadeným do vedecko-fantastického sveta, úplne odlišného od toho nášho. A opiera sa o Rímsku ríšu podobne ako iné sci-fi príbehy. Historické postavy sú pretvorené skôr za účelom skúmania toho, čo zosobňovali, než za účelom presného zobrazenia ich pôvodných životných okolností a výchovy. Túto knihu nie je možné vnímať ako vzdelávaciu príručku. Ak chcete získať autentický pohľad na históriu, hľadajte v literatúre faktu.

Fiktívne postavy v tomto románe robia mnohé morálne pochybné rozhodnutia v podmienkach jedinečných pre ich svet. Tieto vyobrazenia sa nerovnajú schvaľovaniu v skutočnom živote. Paralely s realitou je nutné robiť s ohľadom na fantazijné dejové prostriedky, ktorými sú aj samotné kukly.

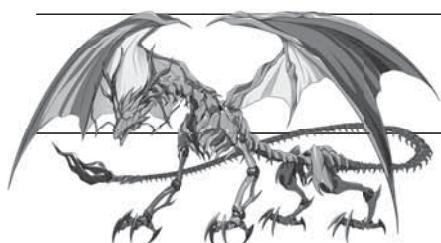
—————> TYP VÝHODY

TYP: DREVENÝ

TRIEDA: PRINCOVSKÁ

PILOT JANG: ČČHE LIU

PILOTKA JIN: C'-FU WEJOVÁ

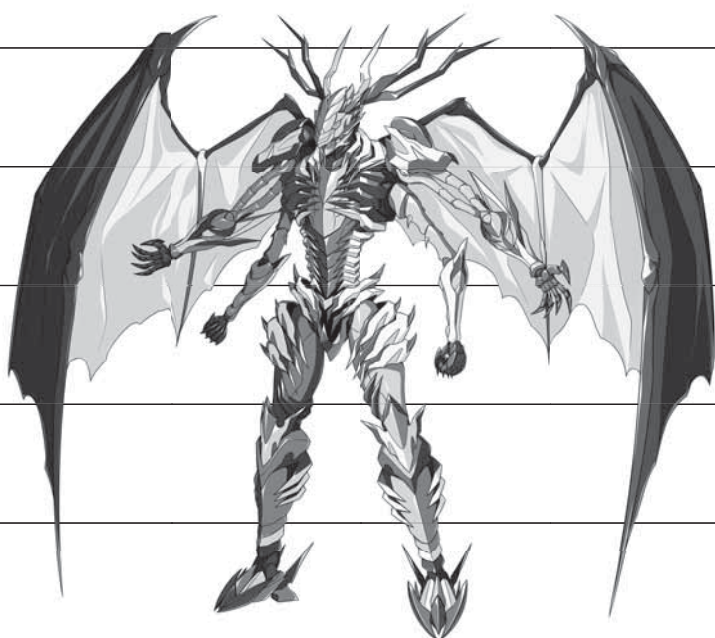

ŠTANDARDNÁ FORMA

VYŠŠIA FORMA

AZÚROVÝ DRAK

HRDINSKÁ FORMA

TYP: VODNÝ

TRIEDA: KNIEŽACIA

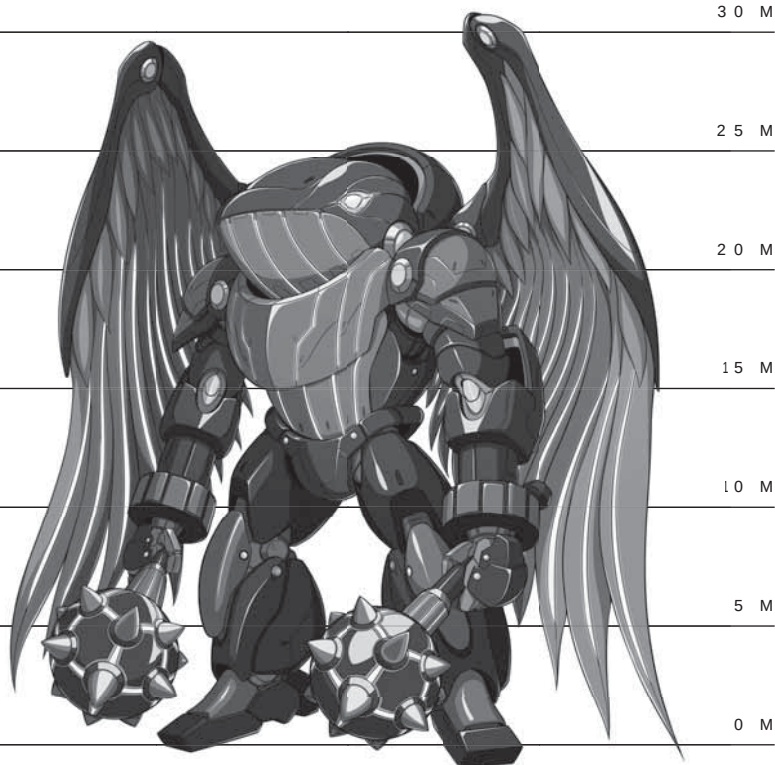
PILOT JANG: ČOU ČUANG

PILOTKA JIN: RÔZNA

ŠTANDARDNÁ FORMA

OKRÍDLENÁ VEĽRYBA

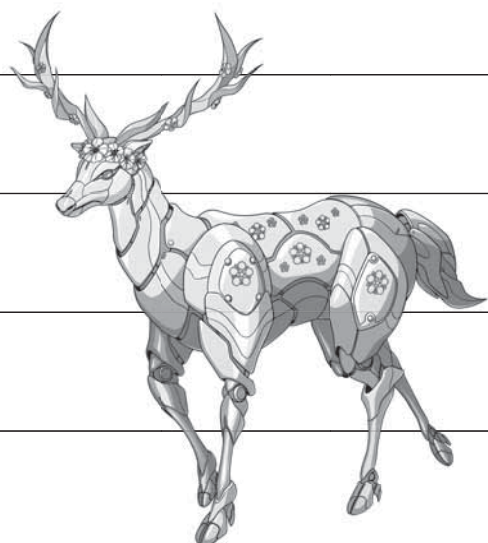
HRDINSKÁ FORMA

TYP: KOVOVÝ

TRIEDA: GRÓFSKA

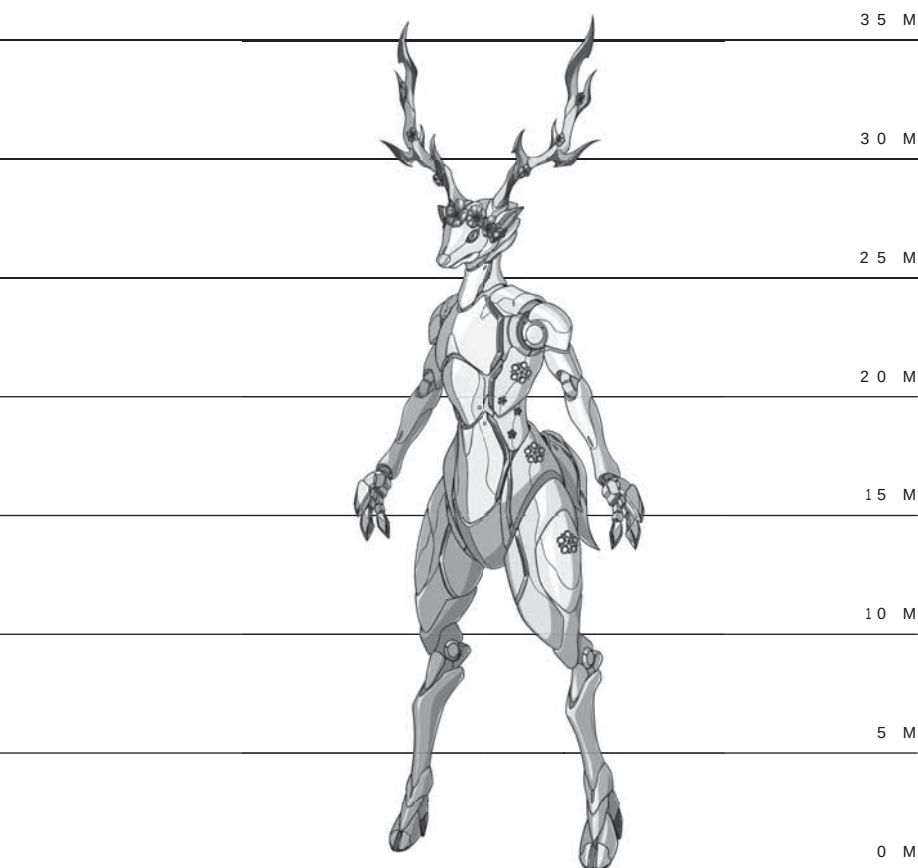
PILOTKA JIN: JU-CHUAN LIANGOVÁ

PILOT JANG: RÔZNY

ŠTANDARDNÁ FORMA

MARHUŮVÝ JELEŇ

HRDINSKÁ FORMA

PROLÓG

Svet sa hemžil tými, ktorí ho túžili vidieť mŕtveho, no Čeng Čchin by si nikdy nepomyslel, že ho skolí práve morová rana.

Rozdrvil Chun-tunov, popri ktorých pôsobili aj najväčšie ľudské monumenty ako trpaslíci. Poradil si s légiami kukiel, ktorým velili blázni, čo sa mu odmietli podvoliť. Vyburcoval robotníkov zo siedmich rozhádaných národov, aby povstali proti priemyselníkom, bankárom a vlastníkom pôdy, ktorí ich vykoisťovali. Ešte vždy bol mladík. Mal mať k dispozícii dosť rokov na to, aby pokračoval vo svojej revolúcii. Koľká absurdnosť, že bol vydaný na milosť čomusi takému nepatrnému, že to nemožno zahliadnuť voľným okom. Vírus, čo pustošil každý jeho orgán a rozožieral ho zvnútra, spôsoboval, že mu na pokožke ako puky prekliatia kvitli pľuzgiere. Cítil sa bezmocnejšie, ako keď bol dieťaťom zo žumpy, na ktoré pľuli a vysmievali sa mu, že je synom cundry. Jedna vec bola hľadiť do nebies a snívať o nekonečne; celkom iné bolo dosiahnuť vrchol, len aby ste sa bez varovania zrútili na dno.

Po zakopaní Žltého draka pod horou Ču-žung, dosť hlboko, aby dokázal načrieť do životnej energie samotnej planéty, sa odpojil ako jeho pilot.

„Ši-fu... Takto som si to...“ oslovil ženu, ktorá sa preberala v sedadle jin pred ním. Nikdy by si nepomyslel, že bude pilotovať kuklu s ňou, lebo doteraz vždy bojovala po jeho boku vo vlastnej. Generálka Suan Miová, pilotka kráľovskej Trojnohej vrany, vodkyňa železných vdov. Jeho mentorka.

„Prestaň mrhať energiou na plané reči,“ zahriakla ho ponad plece. Jej slová tlmila ochranná kožená maska, presklené priezory mala orosené. V jeho rodiacom sa cisárstve Chua-sia bola jediná, kto sa ešte opovážil odvrávať mu týmto spôsobom. Dočasné brnenie Žltého draka zhodila na jin sedadlo ako zlatú škrupinu a vstala už iba v čiernom vodivom obleku. Priniesla si do kokpitu aj brnenie Trojnohej vrany, no na to, čo malo prísť, ho nepotrebovala.

Čeng Čchin vytiahol tenké ihly z dlaní rukavíc, aby jej umožnil ovládať tok čchi medzi ním a Drakom. Rada múdrych vehementne namietala voči takému experimentu, no neprišli so žiadnym alternatívnym riešením. Prejavovali sa uňho príznaky tej najagresívnejšej formy kvetinových kiahní. Zostávali mu už iba dni, kým mu zvodnatejú orgány. Liek by tak rýchlo nenašli.

Mlčky preklínal bohov. Ani potom, čo im znovu začal prinášať obety, neodpovedali na jeho prosby o rozhovor. Jeho poslednou šancou bol tento neslýchaný pokus nechať sa zmraziť v čase.

„Ši-fu,“ ozval sa tak smutne ako už dávno nie. Bolelo ho, že necháva Chua-siu v rukách iných, ale sotva dokázal ochrániť vlastný život, nieto ešte ríšu. „Nedovoľ im, aby ma prebudili, kým nenájdu liek. Bez ohľadu na to, ako dlho to potrvá.“

Ocelovosivé oči generálky Suan sa za priezorom jej masky zaleskli. „To ti prisahám.“

Zatlačila holé dlane do ihiel v jeho rukaviciach. Sánka zaťatá; z ich zopätých rúk kvapkala krv. Meridiány, ktorými jej prúdila čchi v tele, vystúpili do viditeľných tmavých škvrn na jej krku a opaku dlaní. Voda bola jej najslabšou afinitou, a predsa sa ňou oháňala ako hučiacim prílívom. Keď chlad prenikal do krvi Čen-ga Čchina, menil sa na kašovitý sneh. Inštinkt mu velil ovládnuť to ako všetko ostatné, no tentoraz sa podvolil. Ak by sa prostredníctvom Draka dal vytvoriť pasívny prúd čchi, ako keď rieka tečie dole kopcom, ktorého primárne častice by boli vyladené tak, aby

k Čengovi Čchinovi prepúšťali iba vodné čchi, tento chlad by teoreticky mohol pretrvať donekonečna.

„Suan... tie-tie...“ vydýchol, keď mu vedomie začalo zamrzáť. Osloviť mentorku menom sa nepatrilo. Bolo to rovnako nevhodné, ako keď ona nikdy nepoužívala jeho cisársky titul.

Mierne ju striaslo. Čeng Čchin chcel čosi dodať, no už nedokázal nájsť slová, čo by obsiahli všetky jeho pocity.

„Oddýchni si, Čeng,“ zamrmľala Suan. „Vrátim sa po teba.“

Prosim, žobronil v bezpečí svojej mysle, lebo nahlas by sa k tomu nikdy neznížil.

Chlad sa okolo neho uzavrel ako ľad nad jazerom.

Odprisahal by, že neprešla ani minúta, keď mu do tela znovu začalo prúdiť teplo. Roztvoril oči do prítmnia kokpitu, krídla videl rozostrene. Že by si generálka Suan Miová nasadila brnenie Trojnohej vrany? Tlak jej dlane doňho cez rukavicu pumpoval ohnivé čchi. Na chvíľu sa zľakol, že ten experiment nevyšiel, no bol tam s ňou ešte ktosi, akási cudzia ruka na jeho rukavici. Musel uplynúť nejaký čas. Skutočne sa poňho vrátila.

„Kde je liek?“ zachripel Čeng Čchin.

Generálka s tou druhou osobou tam stáli bez slova.

„Kde je liek?“ zopakoval, zatuchnutý vzduch mu s každým nádychom a výdychom štiepil roztápajúce sa plúca.

Z tieňov ďalej od kokpitu silneli výkriky. Priviedli sem ďalších?

Generálka Miová sa rýchlo spamätala a horúčkovo s čímsi voľnou rukou zápasila. „Otvor sa!“

Hlas mala iný, piskľavejší a menej zastretý. Aj jej čchi pôsobilo divne. A brnenie mala červené a voľné, nie čierne a priliehavé.

Skôr než stihol zistiť, či za skreslené dojmy môžu jeho ožívajúce zmysly, pocítil, ako mu znecitlivela pravá strana tela a ovisla polovica tváre. S generálkou Miovou naraz prekvapene zhíkli. Striasol jednu rukavicu, aby si na tej polovici tváre vyformoval masku zo spirituálneho kovu, lebo aj keď vedel, že jej to po prvotnom šoku bude jedno, nechcel, aby ho videla v tomto stave.

Ako sa dalo čakať, ohúrilo ju to iba na zlomok sekundy a potom mu zabodla do krku striekačku. Vsakoval doňho studený mok, ktorý považoval za liek na kvetinové kiahne. Zrak sa mu pomaličky vyjasňoval.

To, čo uvidel, ho nenadchlo.

Nebola to generálka Suan Miová. Síce sa na seba neuveriteľne ponášali, mali rovnaké oči, čo sľubujú pomstu a krviprelievanie, no nebolo možné, aby generálka omladla a scvrkla sa.

Čo sa stalo? Koľko času ubehlo? Kam sa podela generálka?

„Dokážeš pilotovať?“ Špirálu jeho myšlienok preťala otázka dievčaťa. Hovorila čudným dialektom, nevedel ho rozpoznať. Vytiahla mu striekačku z krku a zatlačila na krváčajúcu ranku. „Potrebujem tvoju moc, tvoju kuklu. Hneď.“

Čeng Čchin si zachoval neutrálny výraz. V tejto nepredvídateľnej situácii nemohol ukázať zraniteľnosť.

Po tom, čo otestoval jej spirituálny tlak, sa sucho rozrehotal. Za koho sa toto dievčatko považuje? To jej nikto nepovedal, kto je *on*? Pilotovanie s ním by pre ňu bolo rozsudkom smrti. Všetkou silou, čo dosiaľ zozbieral, sústredil päť typov čchi, aby jej predviedol, čo by ju čakalo.

Napriek tomu, ani po prvotnom ohúrení, neustúpila. Žiadala, aby sa presunul na sedadlo jin – *ženské* sedadlo –, a vyhrážala sa, že mu odoprie ďalšie dávky liekov, ak neposlúchne. Nezmysel. Aj jej to povedal.

„Chceš žiť alebo zomrieť?“ kričalo naňho to dievčisko. „Je to jednoduchá otázka!“

„Nenechala by si ma...“

„Čeng Čchin, mám o dvestodvadsaťjeden rokov viac vedomostí ako ty, nie je čas to teraz vysvetľovať!“

Spustila hotovú tirádu, no jeho myseľ sa zasekla na čísle, čo naňho vychrlila. *Dvestodvadsaťjeden rokov.*

Viac ako dve storočia.

Mal pocit, akoby sa svet otočil okolo svojej osi a on sa prevrátil spolu s ním. Dvestodvadsaťjedenkrát obehol okolo slnka.

Súhvezdia sa cyklicky menili, stromy rástli a rúcali sa, životy sa začínali a končili.

Jeho mentorka Suan Miová bola preč, spolu s každým a všetkým, čo poznal.

PRVÁ ČASŤ

NEBESKÝ CISÁR

天皇 tchien-chuang

Ako môžeš bedákať, že nemáš čo na seba?
Podelím sa s tebou o svoj plášť.
Cisár povolal vojsko; pripravím si sekeru a kopiju
a o nepriateľa sa podelím s tebou.

Ako môžeš povedať, že nemáš čo na seba?
Podelím sa s tebou o svoju košeľu.
Cisár povolal vojsko; pripravím si oštep a halapartňu
a budem pochodovať spolu s tebou.

Ako môžeš lamentovať, že nemáš čo na seba?
Podelím sa s tebou o svoje suknice.
Cisár povolal vojsko; pripravím si zbroj a zbrane
a vpred pôjdem spolu s tebou.

– tradičná ľudová pieseň, *Klasická kniha piesní* 诗经

LEGENDA A PRAVDA

Som pripravená vyvraždiť bohov.
Ak sa mi podarí ich nájsť.

V Žltom drakovi stúpam do nebies a vzpieram sa aj zemskej príťažlivosti, aby som našla záblesk Nebeského dvora, ktorý plachtí v oceáne hviezd nad našimi hlavami. Do mysle mám vypálené šokujúce posolstvo bohov, ktoré ma poháňa vpred, aj keď moje vedomie nahlodáva únava.

Ak sa podriadiš našej vôli tak, ako to robila Rada múdrych, vieme ti vrátiť to, čo si stratila. No ak nám budeš odporovať alebo vyzeráš pravdu, prídeš o všetko.

Hviezdy čoskoro vyzerajú menej ako nebeské telesá a väčšmi ako statická elektrina, ktorú mám za očami vždy, keď ma niekto silno udrie po hlave. Popravde, netuším, kam idem. Odletela som so Žltým drakom za Kchun-lunské hory, len čo sa mi prihovorili bohovia, ale naozaj nič nenasvedčuje tomu, že by som ich tu mohla stretnúť. Asi som iba inštinktívne zamierila do neznáma. Hlboko pod nami sa rozliehajú piesky niečoho, čo musí byť púšť Si-chuang, ktorá pre mňa doteraz predstavovala iba nápis v najzápadnejšom kúte máp.

„Stále nemáš najmenej potuchy, čo sú bohovia zač,“ poznamená Čeng Čchin s nádychom úžasu, jeho spirituálna forma sedí oproti tej mojej v ríši jin a jang, v tom neuchopiteľnom priestore okupovanom našimi myslami, vďaka spojeniu pilotov Žltého draka.

„Nie, a čo sú?“ dožadujem sa.

„Ty z budúcnosti by si mala poučať *mňa*.“ Pokrúti hlavou, pohľad vzdialený a ustarostený. „Dvestodvadsaťjeden rokov a nič sa nezmenilo. Ďalej nad vami vládnu a nútia vás považovať ich za božstvá. Ich moc nik nezlomil.“

Žltý drak spomalí, keď upriamim pozornosť na Čenga Čchi-na. „Prečo mám dojem, že by to podľa teba malo byť nejako inak?“

Jeho spirituálna forma sa pozrie na moju, akoby som hovorila čisté nezmysly. „Nevieš o ultimáte, ktoré som sa im pokúsil dať, však?“

„Nie, neviem! O čom to rozprávaš?“

„Pred tromi mesiacmi... tromi z *môjho* uhla pohľadu, som zastavil všetky obety bohom a odmietol ich ďalej slepo poslúchať. Odjakživa som pochyboval, že sú takí všemocní, ako tvrdili, takže som žiadal, aby mi ukázali svoju pravú tvár. Pohrozil som, že ak ich má Chua-sia ďalej uctievať, na oplátku musí za to dostať viac. Bohovia sa zmohli len na varovania. Potom, pred dvomi týždňami, ma skolili tieto poondiate kiahne.“ Dotkne sa tváre. Na pokožke mu kvitnú pluzgiere pripomínajúce kvety, podobné tým na jeho tele v realite.

Pri snahe spracovať to, čo povedal, balansujem na samom okraji svojich mentálnych kapacít. Pred dvoma týždňami z jeho pohľadu. Dvestodvadsaťjeden rokov z toho môjho.

„Nakazili ťa?“

„Možno. Prinajmenšom ma nechali zahynúť, hoci som obnovil obety,“ vyprskne a jeho nenávisť ma cez naše spojené mysle obleje ako ľadová sprcha. „Mňa, najmocnejšieho pilota, aký kedy žil, ktorý vymyslel plán na ukončenie vojny. To potvrdzuje moje podozrenie, že vôbec nechcú, aby sa vojna skončila. Tipujem, že chun-tunské schránky, ktoré im obetujeme, sú pre nich príliš cenné. Ak by sme zničili Chun-tunov, už by ďalšie nedostali.“

Pri zmienke o Chun-tunoch sa mi zatočí hlava.

Toto nie je naša planéta! Ji-č'iho slová sa mi ako hrôzostrašný nárek vynoria zo spomienok.

„Poznáš pravdu o Chun-tunoch?“ zachripím. „Čím sú pre tento svet? Alebo čím sme preň my?“

„Áno,“ prehodí Čeng Čchin mrazivo nonšalantne. „Príbeh o nich ako o agresívnych útočníkoch a o nás ako o udatných obrancoch je užitočná fikcia, ktorá udržiava odhodlanie nás bojovať proti Chun-tunom. Tí z nás, ktorí sa dostali na vyššie stupienky moci, to vedia. Musíme, aby sme dokázali posúdiť, ktoré štúdie a objavy treba potlačiť už v zárodku. Pre pozorného učenca nie je ťažké zakopnúť o zistenia, ktoré sú v rozpore s našimi zaznamenanými dejinami.“

Šklbnem Žltým drakom vo vzduchu. „Musíme to povedať všetkým.“

„V žiadnom prípade!“ Čeng Čchin prevezme kontrolu nad Drakom a prinúti ho klesať z našej značnej výšky. „S nevôľou, ale v tejto jednej veci musím súhlasiť s bohmi. Ten príbeh funguje. Odhalenie pravdy by napáchalo viac škody ako osohu.“

„Čo tým chceš povedať? Ako by pravda mohla...“

„Praješ si vládnuť? Toto je cena!“ Pleskne po neviditeľnej zemi v jin a jang ríši. „Naozaj veríš tomu, že by sme dokázali vládnuť a brániť celistvosť Chua-sie bez zachovania určitého dekóra? Dobrých pilotov bolo vždy veľmi málo a pochybujem, že sa to zmenilo, súdiac podľa toho, že vojna nijako nepokročila. Pravda by len zdecimovala bojového ducha.“

„Takže budeme klamať celému svetu o tom, prečo bojujeme? To je smiešne!“

„Je? Vezmi si, ako ťa to rozrušilo, ale čo zmôžeš v danej situácii? Chun-tuni neprestanú s útokmi a my sa nemôžeme prestať brániť. Okrem toho, že ti to rozorvalo srdce, čo sa reálne zmenilo na tvojom živote, odkedy poznáš pravdu?“

Hánky si pritlačím na čelo a zo všetkých síl sa snažím nezospať. „Pravdou je, že Chun-tuni nie sú bezduchí okupanti. Znamená to, že jestvuje nádej na mier.“

„Mier?“ Čeng Čchin sa trpkosť zasmeje. „Ako môžeme vyjednať mier s kovovými chrobákmi, čo nám nerozumejú?“

„Kto tvrdí, že nerozumejú? Nepočul si vodného cisára, ktorý nám prehovoril v hlavách?“

Ušetri nás... Prosím... Pamätám si, ako žobronil, keď sme mu ku koncu nášho protiútoky na provinciu Čou Žltým drakom odčerpali všetko čchi.

„Nič také som nepočul,“ namietne Čeng Čchin, hoci jeho slová spomalí náznak neistoty. V jeho časoch určite nič podobné nezažil. No dvesto rokov je dlhá doba a my ľudia možno nie sme jediní, kto sa vyvinul.

„Tvoj mozog sa vtedy len roztápal!“ pripomeniem. „Než som ťa prebudila, moja armáda bojovala aj s kovovým cisárom. Pokojne zaľť späť a spýtaj sa ktoréhokoľvek z pilotov, čo boli pri tom. Všetci ti dosvedčia, že ho počuli hovoriť vo svojej hlave.“

Nehrozí, že by niekto z nich zabudol na ten desivý hlas, čo sa nám zabodol do mysli, spolu s jačavou melódiou, po zaznení ktorej sme neskutočne spanikárili. *Vypadnite!* varoval nás. *Nechajte nás na pokoji!*

Vtedy som nechápala, čo sa deje, ale teraz to dáva zmysel. Tak veľa vecí v mojom svete zrazu dáva väčší zmysel.

Čeng Čchin mihá očami zo strany na stranu, akoby čosi čítal. „Aj keby sa u týchto mimoriadne vzácných cisárskych Chun-tunov vyvinula schopnosť komunikovať, podarilo sa ti nadviazať s nimi riadny dialóg? Všimla si si, že by rovnakými schopnosťami disponovali aj ostatní Chun-tuni?“

„Netušili sme, že je to vôbec možné! Ale už to vieme a určite prideme na spôsob, ako komunikovať s...“

„Chun-tunov neučičíkaš svojimi ilúziami o mieri! Z ich pohľadu sme my útočníci. Jediná možnosť, ako s nimi bojovať s rovnakým zápalom, je, ak budeme veriť tomu istému o nich. Táto vojna zúri celé stáročia. Na tom, ako sa začala, už nezáleží. V mnohých kmeňoch Žung-tiov sa trádajú povesti, ktoré hovoria o ‚vykázaní z nebies ako boží trest‘. To naznačuje, že naši predkovia boli kriminálnici vyhnaní na túto planétu. Neprijali by nás tam, odkiaľ pochádzali.“

Ucítla som plazivú nevoľnosť. *Predkovia. Zločinci. Aká skrytá a škaredá je pravda?*

Sotva dokážem uvažovať. Mám plné zuby hromadiacich sa lží od tých, čo sú pri moci. To posledné, po čom túžim, je byť jednou z tých, čo ich priživujú.

„Okrem toho,“ dodá Čeng Čchin, „kým nad nami vládnu bohovia, nedovolia ani zmienku o mieri. Ale,“ nakloní sa bližšie a výhražne stíši hlas, „ak sa pokúsiš zverejniť pravdu, nebudem čakať, kým s tebou bohovia skončia. Urobím to sám. Potom sa postarám, aby si tvoje slová pamätali ako táranie hysterky.“

Z jeho prenikavého pohľadu ma strasie, hoci by ma svojimi vyhrážkami nemal šokovať, keď si uvedomím, s kým mám do činenia. Tieto oči spočinuli pohľadom na nespočetnom množstve nepriateľov predtým, ako ich sledovali vzdať sa alebo zahynúť. Spomínať „mier“ v jeho prítomnosti je vskutku výsmech. Toto je Čeng Čchin. Poondiaty Čeng Čchin. Stále nemôžem celkom uveriť, že je tu predou mnou, živý, vzkriesený z príbehov a legend, napriek času a smrti.

Toto však už nie je svet, akému vládol.

„Rada by som vedela, ako by si to chcel urobiť, keď nemáš po-tuchy, ako funguje moderný svet,“ odvrknem, odmietajúc podria-diť sa.

„Navnímal som dosť tvojich spomienok, aby som si bol istý, že mas uveria môjmu slovu skôr ako tvojmu, železná vdova.“

Žltý drak tvrdo dosadne na zem a tá sa zatrasie. Celý ten čas klesal na jeho popud. Hrôza mi preniká do špiku kosti, keď si uvedomím, že počas spojenia pilotov sa spomienky môžu pre-liat' z jednej mysle do druhej. Koľko sa toho dozvedel o mojom živote?

„Naozaj by si na to stavil?“ Neuhýbam jeho pohľad v ríši jin a jang, aj keď ma prestupuje ľadovo mrazivá nevoľnosť.

Po dlhom tichu pohodí hlavou, pohľad mu zmäkne. „Nepraješ si návrat svojho partnera?“

Strhnem sa, keď hlbšími vrstvami môjho vedomia preblesk-ne výjav, ten s útržkami tela vznášajúceho sa v presklenej nádrži s tekutinou. Nedokážem priznať, že je to... je to...

„Bohovia blafujú,“ vykóktám. „Neexistuje, nehrozí, že by niekto hento prežil.“

„Bohovia dokážu viac, ako sme schopní pochopiť. Poznatky o technike, ktoré nám podhadzujú ako omrvinky výmenou za naše obety, sú bezpochyby iba zlomkom ich poznania.“

„Tak ako si si mohol myslieť, že s nimi dokážeš vyjednávať?“

„Lebo radšej zomriem v boji, ako by som mal živiť v ich podruží. Nie je to dôvod, prečo si sa po tej správe bez rozmyslu pohla za nimi?“

Očami Draka sa rozhliadnem po pustatine, na ktorej sme pristáli, takej inej ako lesy na opačnej strane Kchun-lunských hôr. Vietor rozfúkava jazyky piesku ani trblietavý hviezdny prach za splnu. Neznáme územie, na ktoré som vstúpila z čirej, prekypujúcej túžby konfrontovať bohov. Napriek logike, ktorá mi vravela, že nemôžem vyhrať.

„Takýmto blúdením však bohov nenájdem, že?“ poznamenám skôr pre seba ako pre Čenga Čchina. Mám pocit, akoby som za deň zostarla o desaťročie. Ako je možné, že ešte dnes ráno som vyrazila z pohraničia Suej-Tchangu s malou dušičkou, že znovu dobyjem provinciu Čou a využijem to proti vláde? Teraz už neexistuje ani veliteľské centrum Suej-Tchangu, ani ústredná vláda. Obe som rozdrvila na prach.

Nebesá, naozaj som to spravila? Ako mám upratať tento bordel?

„Ozaj je to bláznovstvo.“ Čeng Čchin zatvorí oči. „Nateraz by bolo múdrejšie vrátiť sa do Čchang-anu a počúvať príkazy bohov. Ak ich chceme vyzvať, mali by sme mať konkrétnejší plán.“

My. To slovo sa mi zabodne do mysle ako trň.

Nejestvuje žiadne „my“, chce sa mi odvrknúť.

A predsa... naozaj?

Skúmam Čengovu Čchinovu spirituálnu podobu usadenú akoby v hlbokkej meditácii, zarážajúco vyrovnanú na niekoho, kto sa zobudil a zistil, že prespal dve storočia. Nesporne je najmocnejším spolupilotom, akého by som mohla mať. Aj keď sa nezhodneme na odhalení pravdy o Chun-tunoch, cieľ máme

rovnaký – konfrontovať bohov. Navyše, nie som si istá, či bez neho dokážem fyzicky znovu aktivovať Žltého draka. Takisto sa nemýli ani v návrate do Čchang-anu. Nebeský dvor nenájdeme poletovaním naslepo. Musíme vysledovať jeho pohyb, naplánovať správnu trajektóriu, pripraviť sa.

Keď neotvára oči a Žltý drak zostáva na zemi, uvedomím si, že necháva rozhodnutie vzlietnuť na mne. Prečo? Rozhodne nepatrí k tým, čo sú zvyknutí zverovať moc inému.

Alebo áno? Možno je ešte stále omráčený z rozmrazenia a nedokáže naplno pilotovať. Čo o ňom vlastne viem? Viem, ako sa volá. Čo dokáže. Poznám jeho úspechy. Ale kým ešte je, okrem zosobnenia legendy o synovi prostitútky, ktorý zjednotil sedem bojujúcich národov do Chua-sie? Nemám potuchy, ak nerátam, čo som zažila v ríši jeho mysle: nespočetné množstvo e-kuejov, hladných prízrakov driapajúcich sa zamrznutým morom. Prečo je to tak? Čo také prežil, o čom sa v príbehoch nehovorí? Ako prišiel k tým ryhovitým jazvám na jednej polovici tváre? Koho zanechal vo svojom storočí?

Netuším.

Netuším.

Netuším.

Môžem sa načahovať za jeho spomienkami, koľko chcem, nedosiahnem na ne.

Nevadí.

Znovu poháňam Draka k letu. Je to lepšie ako nečinne tu vysedávať.

Nijako sa nepokúša ovládať pohyb Draka. Keď letím nad nekonečnými piesočnými plánami, takmer si želim, aby mi pomohol. Teraz, keď zúrivosť a adrenalín vyprchali, je už aj poháňanie Draka vysilujúci počin. Pochybujem, že sa mi ho podarí udržať v pohybe dosť dlho. Neviem sa dočkať, kedy zosadnem a oddýchnem si.

Keď sa konečne znovu priblížime ku Kchun-lunským horám, zaskočí ma séria pípnutí v kokpíte.

Dočerta. Asi sme odleteli z dosahu vysieláčov, ktoré som v nákladiakoch rozmiestnila okolo hôr. Zničila som celý zástup prenášačov signálu, aby som utála komunikáciu medzi armádou a stratégmi, a keď som rozdrvila strážnu vežu Kchaj-chuang a Palác mudrcov, na spiatočnej ceste som nahradila iba zo pár z nich, aby som udržala spojenie s Ji-č'ím. Čo za správy som zmeškala? V takýchto časoch nesmiem reagovať oneskorene.

Pristanem s Drakom pod horou a odpojím sa. Po návrate do ľudského tela dezorientovane kontrolujem náramok.

„Ce-tchien, okamžite sa musíš vrátiť!“ Z reproduktoru sa ozve Ji-č'ího výkrik, len čo otvorím prvú zvukovú správu. „Máme hlásenie, že sem letí Čche Liou s C'-fu Wejovou na Azúrovom drakovi!“

Krvi by sa vo mne nedorezal. Tí dvaja sú tretím a posledným vyrovnaným princovským párom v Chua-sii, jediná dvojica, ktorú som ešte nestretla. Overím si čas, kedy mi Ji-č' poslal správu.

Už je to dobrá polhodina.